

lige Forhandlinger i Thinget nærmere at paavise, maa anse denne Anvendelse af den obligatoriske Gfærtjeneste som Erstatningsmiddel for de kortvarige Straffe for overhovedet hverken at være praktisk eller retfærdig. Det er af denne Grund, at Mindretallet bestemte maa fraraade Vedtagelsen af den af Ministeren opstillede Betingelse for de kortvarige Straffes Afstæffelse; og er det derved blevet en Selsølg, at Mindretallet da tillige har maattet anse det for sin Pligt samtidig at fremsætte Forslag om Bibeholdelsen af i det Mindste nogle af de Straffe, hvorom der i 1871 forhandles mellem Regjering og Rigsdag. Mindretallet beklager, at det til Fremfættelsen af disse sine sidste Forslag er saa saatalligt; men at dette er saa, ligger i, at det ligesaa lidt har kunnet følge Regjeringen i dens Tro paa, at dens Forslag i Udkastets § 33 var et hensigtsmæssigt Erstatningsmiddel for de kortvarige Straffe, som det har kunnet følge de Medlemmer af Flertallet, der, — saaledes som deres ovenforstaaende Udtalelse udviser, — blot af Hensyn til den af Ministeren derimod antydede Modstand have troet at burde frasælbe Forslag om andre Straffes Gjenoptagelse; Mindretallet har for sit Vedkommende maattet anse Afgjøvelsen af dette enkelte Spørgsmaal som tillige at indeholde en Afgjørelse af Spørgsmaalet om hele Lovforslagets Brugbarhed, og det har derfor ikke tvivlet om her at staa ligeoverfor en bestemt Pligt til at fremsætte Udtalelser og Forslag uafhængig af alt Andet end af Hensynet til, hvad det om selve denne Sag anfaa som det Rette. Mindretallet har da søgt at finde det Minimum af kortvarige og virksomme Straffemidler, under hvilket det efter dets Mening med vor korte Tjenestetid, altfor knap tilnaalte Forsyning med fuldt øvede Befalingsmænd og mangelfulde Skafneringsystem ikke vilde være forsvareligt at gaa ned. Mindretallet har i den Henseende dog ikke troet det nødvendigt at gaa saa vidt som Krigs- og Marineministeren i sit Lovudkast af 1871, idet det nemlig ikke, saaledes som dette Udkast, har stillet Forslag om Anvendelse af legemlig Lugt, men har anset det tilstrækkeligt at foreslaa Bøttestraffen for Flaadens og den staaende Arrest for hele Krigsmagtens Vedkommende. Mindretallet anser det overflødigt her at udtale sig videre om disse to Forslag, fordi de begge, som bekendt, tidligere have været fremsatte af Krigs- og Marineministeren, og fordi Forslagene derom vedtoges i Landstinget og fandt en Tilslutning i Folkethinget, der vel kun var partiel, men som dog maa antages at ville have været væsentlig større, hvis Ministeren dengang blot havde villet strække sig et ganske lille Skridt frem i den Retning, ad hvilken det nærværende Lovudkast efter Mindretallets Formening nu har forsøgt at gjøre et altfor stort Spring. I Gifkendelsen af, at der imidlertid hos mange af Folkethingets Medlemmer maa

antages at være en vis Frygt eller Betænkelse tilstede for at være med til Vedtagelsen af den staaende Arrest, har Mindretallet troet det rigtigt at formulere sine Forslag desangaaende paa saadan Maade, som paa en Gang kan være tilstrækkelig betryggende for Krigsmagtens Liv og formentlig tillige maa kunne sjerne enhver saadan Betænkelse. Det, som man nemlig formoder, at der egentlig frygtes for ved Forslaget om Indførelsen af staaende Arrest, er, at denne Straf skulde kunne blive misbrugt saaledes, at den ordentlige Mand vilkaarlig og uberettiget skulde kunne hjemfalde til den; Mindretallet nærer for sit Vedkommende ikke nogen saadan Frygt, men det kan paa den anden Side Intet have at indvende imod, at Anvendelsen af nævnte Straf under almindelige Forhold, — saaledes som udtalt i Mindretallets Ændringsforslag Nr. 8, — indskrænkes til kun at kunne finde Sted enten ligeoverfor visse bestemte Forseelser, (som: at sove paa Post, egenmægtig at forlade den, at møde beruset i Tjenesten, at gjøre Uorden eller gjøre Forargelse ved Drukkenskab, Nattevær, Slagsmaal med Kammerater eller Kvarterværtter), som enhver ordentlig Mand kan undgaa, eller ligeoverfor saa hyppige Gjentagelser af Forseelser, som det ogsaa staaar i hans Magt at kunne afholde sig fra.

Det samme Mindretal (M. P. Jensen og Thomsen) har endvidere fremsat Forslag om Anvendelse af Nedfættelse i de Meniges 2den Klasse, om hvis Bibeholdelse som fremdeles gjældende Straffemiddel der i sin Tid i Landsstinget blev fremsat og vedtaget et Forslag, som senere ikke mødte nogen egentlig Modstand hos Krigs- og Marineministeren og ikke nogen ubetinget Misstemning hos Folkethinget. Denne Straf er kun paaregnet som militær Væresstraf, uden at den som efter den nugjældende Lovgivning skulde medføre, at der kunde tildeles den Naagjældende legemlig Lugt. Mindretallet tror, at en saadan Straf har sin naturlige Berettigelse ligeoverfor de grovere militære Forbrydelser som Feighed, Rønning, Seldomsbættelse, Oprør og Mytteri, for hvilke den derfor her ligesom for hyppigere Gjentagelser af betydeligere Forbrydelser er foreslaet anvendt. Naar den tillige er opført som Tilleggsstraf for de i §§ 166—168 nævnte Forbrydelser (Tyveri paa militær Post) da har dette nærmest sin Grund i, at der derved vil være aabnet en lettere Abgang til i saadanne Tilfælde at kunne undgaa en forholdsvis streng Anvendelse af Strafarbejde.

Medundertegnede Nimestad maa vel dele Mindretallets Tvivl om, at de Straffe, der efter dette Udkast ville staa til Raadighed, ere i Stand til at hevide Disciplinen i Krigsmagten, men jeg